

Въ най-дивното, духътъ що възприема,
Натрапватъ се несроднитѣ нѣща;
Свѣтовното добро кого обзема,
За него всичко друго — луда е мечта.
Животъ що ни дариха висши идеали,
Въввѣ за́духата земна виждаме заспали.

Съ надежди смѣли кѣмто вѣчността
Фантазията всѣкога полита,
Но спира се въввѣ тѣсно кѣтче на свѣта,
Отъ напасти на врѣмето разбита.
И грижата гнѣздѣ въ душа дълбоко свива
И тайни скѣрби тамъ развива,
Вълнува се безъ спирѣ и вѣчно ни гризе,
Все нови маски туря на лице:
Ту кѣща, ту дѣте или жена излѣзва,
Ту огнь, ту вода, отрова, ножъ —
Отъ всичко трѣпнешъ ти, прѣди да дойде йощъ;
Ти жалишъ туй, което нивга не изчезва

Не съмъ на боговетѣ равенъ! Виждамъ, ахъ
Азъ червей съмъ, заровенъ въ прахъ.
И въввѣ праха се храни и живѣй,
И тѣй го пѣтникъ сгазва и развѣй.

Не прахъ ли прави тѣсна тазъ стѣна,
Изпълня хилядитѣ дупки съ вѣхтина
И мѣчи ме, притиска, стрѣвно бѣсенъ,
Въввѣ тоя свѣтъ отъ червеи и плѣсенъ?
Та тука ли ще найда що ми липсва менъ?
Ще трѣбва, може би, изъ хилядитѣ книги
Да видя, че човѣкъ е вързанъ въввѣ вериги,
Че тукъ-тамъ е билъ и нѣкой по-блаженъ. —
Какво се жбишъ, черепъ кухъ, отъ тамо?
Нали и твоятъ мозъкъ нѣкога, смутенъ,